

JERZY ROMANOWICZ

PAP SŁUPSK

PROBLEMY ELEKTROTECHNICZNE POLSKIEJ FLOTY WOJENNEJ W ŚWIETLE RAPORTU Z 1923 ROKU

W zasobach Centralnego Archiwum Wojskowego znajdują się pod sygnaturą AP 8382 akta personalne por. mar. inż. Adriana Migurskiego, które zawierają m.in. interesujący raport sporządzony przez niego, ukazujący stan elektrotechniki floty morskiej i flotylli rzecznych w okresie kwiecień-sierpień 1923 roku. W tym czasie Marynarka Wojenna była w stanie pokojowej organizacji. Autor raportu otrzymał 12 kwietnia przydział do sztabu Dowództwa Floty i został zaokrętowany na jednym z torpedowców dywizjonu¹ jako instruktor elektrotechniczny. Z dniem 16 sierpnia został przeniesiony do Kierownictwa Marynarki Wojennej (KMW) na stanowisko referenta elektrotechnicznego. W tym czasie powstał wspomniany raport, który najpierw trafił do szefa Służby Technicznej KMW gen. bryg. inż. Tadeusza Bobrowskiego, a następnie 29 sierpnia 1923 roku został przekazany szefowi KMW wiceadm. Kazimierzowi Porębskiemu.

Dla pełniejszego przedstawienia problemu warto przytoczyć adnotację szefa KMW, zawierającą się w czterech punktach, skierowaną do szefa Służby Technicznej KMW.

1. Doceniam pracę wykonaną przez por. inż. Migurskiego i trudne warunki, w jakich ona przeczekwała, wyrażam Jemu uznanie i wzywam do wytrwałości przy zakończeniu całokształtu zadania doprowadzenia stanu elektrotechniki Floty i Flotylli do należytego porządku. Drobne tarcia i przeszkody zawsze i wszędzie istnieją i na nie trzeba filozoficznie zapatrywać się. Oprócz konkretnego wypadku nieodpowiedniego zarządzenia K[omendan]ta „Mewy” innych faktów imiennych nie podaje porucznik Migurski, a to szkoda, bo nie ze skargą, lecz służbowym

---

¹ Dywizjon Torpedowców tworzyły: OORP „Mazur” (eks-„V105”), „Kaszub” (eks-„V108”) – zatonał w Gdańsku 20 VII 1925 r. wskutek wybuchu kotła, „Krakowiak” (eks-„A64”), „Podhalanin” – pierwotnie „Góral” (eks-„A80”), „Kujawiak” (eks-„A68”) i „Ślązak” (eks-„A59”). Tych 6 zużytych wojną torpedowców poniemieckich przyznano Polsce decyzją Rady Ambasadorów z 9 XII 1919 r. Okrety te nie przedstawiały zbyt dużej wartości bojowej, ale przez następnych bez mała dziesięć lat stanowiły trzon floty wojennej w Polsce.